

ΜΥΡΙΑΘΣΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΟΙΚΙΛΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ἔτος Α'

Ἐν Ἀθήναις τῆ 31 Μαρτίου 1887

Ἄριθ. 10

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΙΘΕΡΙΑ ΝΥΜΦΗ

Α'.

Δεκαεξέτης καὶ πλέον ἤμην ὅτε μοὶ ἐπεφάνη διὰ πρῶτην φοράν. Ἦτο, καθ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι, ὠραία τις τοῦ Μαΐου ἐσπέρα. Ἐβάδιζον ἀσκόπως διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν, ὄνειροπόλος, ἀνήσυχος, χωρὶς νὰ ἔχω γινῶσιν τοῦ διατί. Πρὸ τίνος χρόνου εὕρισκόμενη εἰς τὴν κατὰστασιν ταύτην καὶ ἠρεσκόμενη εἰς τὴν μοναξίαν.

Εἶδον τὸν ἥλιον βυθιζόμενον ἐν θαλάσῃ πορφυροεἶδεϊ καὶ χρυσιζούσῃ, τὰς σκιὰς τῶν λόφων κατερχομένας καὶ ἀπλουμένας ἐπὶ τὴν κοιλάδα, τοὺς δ' ἀστέρας διαδοχικῶς ἐν τῇ τοῦ οὐρανοῦ κυκλῶ φωτιζομένους. Οἱ βάρταχοι ἐκόαζον ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῶν λιμνῶν, τὰ δὲ κελαδημάτα τῆς ἀηδόνης ἠκούοντο κατὰ μακρὰ διαστήματα. Ἦκουον ἐπίσης τὸ συγκεκριμένον φύλλον καὶ νὰ φρίσση καὶ τὴν ὑψηλὴν χλόην νὰ κλίνη ὑπὸ τὴν ἐλαφρὰν τῆς αὔρας πνοὴν μετὰ ψιθύρου θλιβεροῦ καὶ ἡδέος. Ἡ σελήνη, ἣτις εἶχεν ἐπιτείλη ἐρυθρὰ ἐν τῷ ὀρίζοντι, ὑπνωττε λευκὴ καὶ δικυγάζουσα ἐπὶ μαργαρώδους ἐκ νεφῶν ἐδωλίου ὅθεν ἐπιπτον αἱ ἀκτῖνες τῆς δι' ἀργυροειδῶν κυματισμῶν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς νυκτός. Ἡ χλιαρὰ ἀτμόσφαιρα ἦτο πλήρης μεθυστικῶν ἀποπνοιῶν, ἤκουον ἐπὶ τῶν διηθησμένων θάμνων μικρὰς κραυγὰς πτηνῶν ἅτινα ἐθωπεύοντο ἐν ταῖς φωλαῖς των.

Ἐβάδιζον, διανοίγων τὴν καρδίαν μου εἰς ὅλους τοὺς θορύβους καὶ τὰς ἀποπνοίας ταύτας, ὅταν παρετήρησα ὄμιλον νεανίδων, αἵτινες ἐκρατοῦντο διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἐπανήρχοντο εἰς τὴν πόλιν ἄδουσαι. Ἦδον ἐν χορῷ τὸ ἔαρ καὶ τὸν ἔρωτα αἱ ζωνηαὶ φωναὶ των ἤχουν ἐν τῇ σιωπῇ τῶν ὑπνωττῶντων ἀγρῶν, ὡς ἀπομεμικρυσμένος θόρυβος καταρράκτου. Ἐκρόβην ὀπισθεν θάμνου λευκακάνθης, καὶ εἶδον αὐτὰς διαδαινούσας, ὁμοίας πρὸς σμήνος τῶν λευκῶν ἐκείνων σκιῶν, αἵτινες συναθροίζονται τὴν νύκτα περὶ τῶν λιμνῶν ὅπως σχηματίζουσιν ἐλαφροὺς χοροὺς, καὶ αἵτινες διαλύονται ὑπὸ τὰς πρώτας τῆς ἡοῦς φωταυγαίαις. Διέκρινον ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων τὰς φαῖας ἢ ξανθὰς κεφαλάς των ἤκουον τὸν θροῦν τῆς προστριβῆς τῶν ἐσθῆτων των, ἀνέπνεον τὰς μυστηριώδεις ἀναθυμιάσεις, αἱ κατὰ τὴν διάκασιν των ἄφινον καὶ αἵτινες ἤρχοντο ἐτι μεθυστικώτεραι τῶν μεμυρωμένων τῆς ἐσπέρας ἀποπνοιῶν.

Ὅτε ἀπεμακρύνθησαν ἠσθάνθη ἐμυτὸν κατελιμμένον ὑπὸ ἀγνώστου ταρχαῆς, καί, καθεστῆς ἐπὶ

λοφίσκου τινος, εἰς τὸ ἄκρον λειμώνων, οἵτινες ἐξετείνοντο ἐνώπιόν μου ὡς ὠκεανὸς χλόης, ἐκρυψα τὸ μέτωπον μεταξὺ τῶν χειρῶν μου καὶ ἐμεινα βεβυθισμένος εἰς βλαστὴν ῥέμβην, ἀκούων, ζητῶν νὰ ἐννοήσω τοὺς συγκεχυμένους θορύβους καὶ τὴν ταρχαῆν ἠσθάνομην.

Ὅ,τι ἠσθάνομην ἀδύνατον νὰ τὸ ἐκφράσω. Ἦνῶσιν τὴν καρδίαν μου πιεζομένην καὶ ἐτοιμὴν νὰ ἐκραγῇ. Ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ κεκρυμμένη τις πηγὴ, ζητούσα ἐξοδόν, ὡσεὶ ῥεῦμα αἰχμάλωτον ὅπερ προσεπάθει νὰ διαχυθῇ.

Ἐφώναζον, ἔκλαιον, εὕρισκον εἰς τὰ δάκρυά μου δὲν γνωρίζω ποῖαν ἠδονήν.

Ἐπὶ πόσον ἔμεινα οὕτως; Ὅτε ἠγέρθη, εἶδον βήματ' αἰμα ἐμπροσθέν μου, οὐράνιον πλάσμα ὅπερ μὲ παρετήρει ὑπομειδιούν. Ἐσθῆς λευκότερα κρίνου, ἐπιπτε δι' ἐπιχαρίτων πτυχῶν ἐπὶ τοῦ σώματός της, ἀφίνουσα ὄρατους ἐπὶ τῆς χλόης, ἦν μόλις ἔψαυον, πόδας γυμνοὺς καὶ λευκοτέρους Παρίου μαρμαῦρου. Ἡ ξανθὴ αὐτῆς κόμη ἐκυμάτιζε λελυμένη περὶ τὸν τράχηλον αἱ παρειαὶ της εἶχον τὴν δροσερότητα καὶ τὴν λάμψιν τῶν ἀνθέων, ἅτινα ἔστεφον τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ῥοδινοῦ ἀλαδαστρίνου προσώπου της, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσπινθηροβόλου ὡς δύο κλιματίδες ἀνοῦσαι ἐπὶ τῆς χιόνος ὑπὸ τὰ πρῶτα τοῦ Ἀπριλίου φιλήματα. Οἱ βραχίονές της ἦσαν γυμνοί ἢ μία τῶν χειρῶν ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ στήθους της, ἐν ᾧ ἡ ἑτέρα ἐφάνετο κελουσά με δι' εὐνοϊκῆς χειρονομίας.

Ἐμεινα στιγμάς τινος, ἀφρωνος, ἀκίνητος, θεωρῶν αὐτήν. Ἀναμειβόλως ἤρχετο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διότι ἡ ὠραϊότης της οὐδὲν εἶχε τὸ κοινὸν μετὰ τὰς γηϊνὰς νεανίδας, καὶ ἔβλεπον ἀπαυγάζουσιν περὶ αὐτὴν ἀτμόσφαιραν, ἣτις τὴν ἐκάλυπτε ὡσεὶ φωτεινὸν ἔνδυμα.

— Τίς εἶσαι λοιπόν; ἀνέκραξα τέλος, τείνων πρὸς αὐτὴν τρέμοντας τοὺς βραχίονάς μου.

— Φίλε, ἀπεκρίθη μετὰ φωνῆς γλυκυτέρας τοῦ ἀνέμου τῆς νυκτός, εἶμαι ἡ αἰθερὶα νύμφη ἦν τῶν Πνευμάτων ὁ βασιλεὺς ἀποκοιμίζει ἐν τῷ κόλπῳ σου κατὰ τὴν τῆς γεννήσεώς σου ὥραν τὴν πρῶταν κατὰ τὴν ἐκάθευδον ἐκεῖ ἐτι, ἀφυπνισθεῖσα κατὰ τὴν πρῶτην τῆς καρδίας σου ταρχαῆν. Ἡ ζωὴ μου ἐγένετο ἐκ τῆς ζωῆς σου, εἶμαι ἀδελφὴ σου καὶ θὰ εἶμαι σύντροφος σου μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν, ἀποσπασθεῖσα σοῦ, ὡς μακρανθὲν ἄνθος τοῦ στελέχους του, θὰ σὲ ἐγκαταλείψω εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ ἢς τὸ πρῶτον ἡμισυ ὁμοῦ διηλύσασμεν. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ δὲν εἶνε μακρὰν, νῆε φίλε. Τὸ ῥόδον ὅπερ μίαν πρῶταν ζῆ εἶνε ἡ εἰκὼν τοῦ πεπρωμένου μου. Ὅπως μὲ ἀγαπήσης, μὴ περιμένης νὰ

μέ χάσας, διότι ούτε τὰ δάκρυά σου, ούτε ἡ θλίψίς σου, θὰ μὲ ἀναζωογονήσωσιν ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον. Σπεῦσον! Ἡ χεῖρ μου δὲν εἶνε ὀπλισμένη οὔτε διὰ τοῦ μαγικοῦ κλάδου, οὔτε διὰ τῆς μαγικῆς ράβδου, δὲν ἔχω ἄλλον κόσμον ἢ τὰ ἐν ταῖς θριξί μου μεμιγμένα ἄνθη· θὰ σὲ πληρώσω ὅμως θησαυρῶν οὓς οὐδέποτε εὐνοϊκῆ καὶ ἀφειδῆς αἰθερία νύμφη διέχυσεν ἐπὶ βασιλικῆς κοιτίδος, θὰ σοὶ θέσω ἐπὶ τοῦ μετώπου στέφανον, ὅν πολλοὶ βασιλεῖς θὰ ἐθεωροῦντο εὐτυχεῖς; ἀνταλλάσσοντες διὰ τοῦ ἰδικοῦ των, θὰ σοὶ παράσχω συνοδίαν ἢν σπανίως ἐν τοῖς ἀνακτόροις καὶ ταῖς αὐλαῖς ἀπκντῶσιν. Ἀόρατος καὶ παρούσα θὰ σὲ ἀκολουθῶ πνυτχόσσε· ἐν παντί θὰ αἰσθάνεσαι τὴν γόνιμον ἐπιροήν μου· θὰ καλλύων τοὺς τόπους δι' ὧν θὰ διέρχεται· τὴν νύκτα θὰ μυρόνω τὴν κλίνην σου· θὰ θέσω τὴν ψυχὴν μου εἰς ἄπασαν τὴν φύσιν, ἵνα σοὶ ὑπομειδῇ ἐκάστην πρωΐαν κατὰ τὴν ἀφύπνισίν σου. Ἄ! θὰ ἔχωμεν ὠραίας ἐορτάς! Μόνον, τὰ ἀγαθὰ ταῦτα ἄτινα σοὶ κομίζω, παιδίον, προσπάθησον νὰ τὰ ἐνοήσῃς, δρᾶξον αὐτὰ πρὶν ἢ σοὶ διαφύγῃς, διδάχθητι νὰ τὰ ψαύης χωρὶς νὰ τὰ μαραίνῃς, νὰ ἀπολαμβάνῃς χωρὶς νὰ τὰ ἐξεντλήῃς, ἀποταμίευσον ἐξ αὐτῶν διὰ τὸ ἕτερον ἡμῖς τῆς ὁδοῦ ὑπερ μόνος σου ὀφείλεις νὰ δικνύσῃς. Φίλε, σοὶ τὸ εἶπον· ὀλίγον ἔτι χρόνον θὰ ζήσω, ἐκ σοῦ ὅμως ἐξήρηται νὰ ἐκτείνῃς τὴν ἀσθενῆ καὶ πολυτιμον ὑπαρξίν μου. Εἶμι! ὡς τὰ σπᾶν ἐκεῖνα φυτὰ, ἄτινα πρέπει τις νὰ προφυλάτῃ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς. Οἱ πόδες μου εἰσὶ λεπτοὶ, μὴν ἀπκνυθῆ; αὐτοὺς ἀκολουθοῦντάς σε. Ἡ λάμπις τῶν παρειῶν μου εἶνε τρυφερώτερα τῆς δροσερότητος τῆς κλιμακίδος τῶν θάμνων· ἐὰν θέλῃς νὰ ἴδῃς αὐτὴν ἀμαυρομένην ἡμέραν τινα, μὴ μὲ ἐκθέτῃς εἰς ζωηρὰ κλύματα, μὴ μὲ ὀδηγῆς ἢ ὑπὸ πυκνὰς σκιάδας. Βλέπε τέλος ὅπως μὴ οὐδεμίαν τύψιν συνειδήσεως δηλητηριάτῃ τὰς θλίψεις σου πολὺ πικρὰς ἦδῃ, ἃς ἡ ἀπώλειά μου θὰ σοὶ ἀφήσῃ· εἶθε ἡ μνήμη μου νὰ σοὶ εἶνε ἀγαθὴ, νὰ φριδρύνῃ ἔτι τὴν καρδίαν σου διὰ γλυκεῖας ἀνταυγαίαις, πολλὰ μετὰ ταῦτα ἄφ' ὅτου θὰ παύσω νὰ φωτίζω καὶ νὰ θερμαίνω αὐτήν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ὡς ἄγγελος φύλαξ ὅστις κλίνει ἐπὶ κοιτίδος, προσέκλινε πρὸς ἐμὲ τὴν ξανθὴν κεφαλήν της καὶ ἠσθάνθη τὰ χεῖλη της ἐπιτιθέμενα ἐπὶ τοῦ μετώπου μου, δροσερώτερα καὶ πλέον μεμυρωμένα τῆς μίνθης ἣτις φύεται περὶ τὰ ἄκρα τῶν πεηγῶν. Ἠνέφξα τοὺς βραχιόνάς μου διὰ νὰ τὴν περιπτυχθῶ, ἀλλ' ἡ λευκὴ ἐμφάνισις εἶχε δικλυθῆ ὡς ὄναρ.

Καὶ δὲν ἦτο ὄνειρον, ὄντως; ἐξηκολούθουν ὀδεύων διὰ μέσου τῶν ἐξοχῶν, ὅτε μὲν τρέχων ὡς ἔξω φρενῶν, ἄλλοτε δὲ ἐξαπλούμενος ἐπὶ τῆς χλόης ἦν κατέβρεχον διὰ τῶν πυρίνων δακρῶν μου· ἄλλοτε ἔθλιβον ἐπὶ τοῦ στήθους μου τὰ εὐκκμπτα τῶν μυκίδων στελέχη καὶ ἐπίστευον ὅτι ἠσθάνοντο, ἔφρισον, ἐπαλλοῦν ὑπὸ τὰς μανιῶδεις περιπτύξεις μου· ἐνίοτε ἔτεινον πρὸς τοὺς ἀστέρας τοὺς βραχιόνάς μου καὶ τοῖς ὀμίλων μετ' ἔρωτος.

Ἐμίλων, εἰς τὰ ἄνθη, εἰς τὰ δένδρα, εἰς τοὺς θάμνους· ἠσθάνομην ἐν ἐμοὶ χεῖμαρρον ζωῆς ὅστις ἐξέροσε πνυτχόσσε καὶ διεχέετο ἐφ' ἄπασαν τὴν φύσιν.

Τὸ πρόχωμα διεράγγη, ἡ πηγὴ διέτρησε τὸν βράχον. Ἐγέλω, ἐκλαίον, ἐνηχόμην ἐν ἀχνεῖ πελάγει ἀνεκδιηγήτου χαρᾶς καὶ ἀκατανομάστων εὐδαιμονιῶν.

Ὅτε ἡ ἀντολὴ ἤρχισε νὰ λευκάνηται, μοὶ ἐφάνη ὅτι διὰ πρώτην φορὰν περιστάμην εἰς τὴν ἀφύπνισιν τῆς δημιουργίας. Ἡ καρδιά μου διεστάλη, ἀνέπνεον τὸν ἀέρα μεθ' ὑπερηφανείας. Ἐπίστευσα πρὸς στιγμὴν ὅτι ἡ ψυχὴ μου ἐμελλε νὰ ἐλευθερωθῇ τοῦ σώματος διὰ νὰ πετάξῃ ἐλευθέρω καὶ ἐλαφρᾶ, διὰ μέτου τοῦ δικαστήματος, ἀναμμιγνυομένη μετὰ τῶν ἐλαφρῶν ἀτμῶν οὓς ὁ ἀνατέλλων ἥλιος ἀπέσπα ἐκ τῶν βράχων.

Ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ὄρους εἰς ὃ ἐβθασα, κατεμετρουν τὸν δρίζοντα διὰ νικητηρίου βλέμματος· ἡ γῆ πρὸ μικροῦ ἐπλάσθη δι' ἐμὲ καὶ ἤμην ὁ κύριος τοῦ κόσμου.

B'

Ἡμην τριακοντούτης ὅτε μοὶ ἐνεφάνισθη καὶ πάλιν διὰ τελευταίαν φορὰν. Ἦτο, καθ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι, ἐσπέρας Ὀκτωβρίου. Εἶχον ἐξέλθῃ μόνος τῆς πόλεως, ἐβόδιζον εἰκὴ διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν, κκτηρῆς, καταβεβλημένος, ἄνευ τινὸς αἰτίου. Διετιθέμην οὕτω ἀπὸ πολλοῦ καί, χωρὶς δι' αὐτὸ νὰ εὐχαριστοῦμαι, ἐπεζήτουν τὴν μοναξίαν.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο βεβαρυμένος καὶ συνεφώδης· βορρᾶς πικρῆς μετὰ μυκηθμοῦ καταχθονίου ἀπέσπα τὰ τελευταῖα τῶν δένδρων φύλλα. Οἱ θάμνοι ἐστολίζοντο μόνον ὑπὸ τῶν ἀπεξηραμένων αὐτῶν κροπῶν. Ὑλακαὶ πένθιμοι ἐξ ἀπομεικρυσμένης ἐπαύλειος προσερχόμενοι, νέφος κκποῦ κυανοχρόου ὑψούμενον διὰ μέσου τῶν κλάδων, ἀνήγγελον μόνω τὴν ὑπαρξίν ζωῆς ἐν ταῖς ἀπομεικρυσμέναις ταύταις ἐξοχαῖς. Ἐν τούτοις πτηνὰ τινα περοβισμένα ἔπταντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, μαῦροι κόρακες ἐκηλίδουν τὴν πεδιάδα, στίφη γεράνων διέσχιζον τὴν λευκόφαιον τῆς ἐσπέρας ἀτμόσφαιραν.

Ἐδουον, συμμειζόμενος τὸ τῆς φύσεως πένθος. Ἀπὸ πολλοῦ, ὡς αὕτη, ἤμην κατελιημένος ὑπὸ τῆς ψυχρᾶς ταύτης μελαγχολίας ἣτις συνοδεύει τὸ τέλος τῶν ὠραίων ἡμερῶν. Καθισθεὶς πικρὰ τὴν ρίζαν ἀπεξηραμένου θαμνου, εἶδον διαβαίνουσας πλησίον μου δύο γοαίαις, αἵτινες ἐχώρουν βραδεῖ τῶ βήματι, κλινοῦσης ἐκάστης ὑπὸ τὸ βᾶρος δέσμης ἀκκνθῶν, προμηθεῖας τοῦ χειμῶνος, ἃς ἐκόμιζον εἰς τὴν καλύβην των.

Παράδοξο; ἀνάμνησις! Ἀλλόκοτος σύμπτωσις! Ἐκ τῆς θέσεως ἐν ἣ ἤμην κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, εἶδον διερχόμενον ἄλλοτε ποτε, καθ' ἐσπέραν τινα τοῦ Μαΐου, ὀμίλλον νεανίδων αἵτινες ἐκρατοῦντο διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἐπανήρχοντο ἄδουσαι. Ἡμην δεκαεξάτης τότε, ὁ δὲ θάμνος ἠνθισμένος.

Ἐκρυψα τὴν κεφαλήν μεταξύ τῶν χειρῶν καὶ ἀναπολῶν ἐν τῶ νῶ μου τὰς ἡμέρας αἵτινες διήλθον μεταξύ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τοῦ Μαΐου καὶ ταύτης τοῦ Ὀκτωβρίου, ἐβουθίσθην πάραυτα εἰς κκτηρῆ καὶ βαθεῖαν ἀνίαν.

Ὅτε ἠγέρθη εἶδον, βήματά τινα ἔμπροσθέν μου, μορφὴν ὠχρὰν κρατηροῦσάν με θλιβερῶς. Ἐπὶ τοσοῦτον ἦτο μεταβεβλημένη ὥστε ἐδίττασα νὰ τὴν ἀναγνωρίσω. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἡ φωτεινὴ ἐκείνη ἀτμόσφαιρα ἣτις τὴν περιεκάλυπτε κατὰ τὴν πρώτῃν ἐμφάνισίν της. Ἐσθῆς εἰς ῥάχη ἀπεκαλύπτε τὸ ὠραῖον της στήθος μεμωλωπισμένον. Οἱ πόδες της ἦσαν αἰμόφυρτοι· οἱ βραχιόνες της ἐπιπτον ἀσθενεῖς ἐπὶ τῶν ἀπεξηραμένων πλευρῶν της. Τὸ κυκνοῦν τῶν

ὀφθαλμῶν ἐπικολίθη διὰ μέλανος, τὰ δάκρυα ἠύλακωσαν τὰς πελιδνὰς παρειὰς της. Μόλις ἐκρατεῖτο ἡ δυστυχῆς, καί, ὡς κρῖνον μακρὰν ἐπὶ τοῦ στελέχους του, ἐφάνετο κλίνουσα πρὸς τὴν γῆν.

— Τί μὲ θέλεις; τὴν ἠρώτησα.

— Φίλε, ἡ ὥρα καθ' ἣν ὀφείλομεν νὰ χωρισθῶμεν ἤγγικεν· πρὶν ἢ διὰ παντὸς σὲ ἐγκαταλείψω, ἠθέλησα νὰ σοὶ εἶπω αἰώνιον χάρη, ἐψιθύρισε διὰ θρηνώδους φωνῆς, θλιβερωτέρως καὶ τοῦ χειμερινοῦ ἀνέμου.

— Ἀπελθε ἐντεῦθεν! ἄχ! ἀπελθε! ἀνέκραξα, πλάνος νύμφη τί ἐπραξες δι' ἐμέ; Ποῦ εἰσὶ τὰ ἀγαθὰ ἄτινα μοὶ προανήγγειλες; Μάτην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου τὰ ἀνεζήτησα. Ποῦ εἰσὶν οἱ θησαυροὶ οὓς θὰ διέχεες πρὸ τῶν ποδῶν μου. Τὴν πτωχεῖαν μόνον εὔρον. Τί ἔγινε τὸ διάδημα ὅπερ θὰ ἔθετες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου; Ἡ κεφαλή μου δὲν ἔφερε ἡ ἀκάνθινον στέφανον. Ποῦ ἐπῆγεν ἡ μεγαλοπρεπῆς ἐκείνη ἀκολουθίη ἣν ὑπέσχεσο ὅτι θὰ μοὶ παράσχοις; Δὲν ἔσχον συνοδοῦς ἢ τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν μοναξίαν. Ὅμιλεῖς περὶ τοῦ χωρισμοῦ μας· ἀλλὰ, ἀφ' οὗ δὲν εἰσὶ τὸ πνεῦμα τῆς θλίψεως, τί κοινὸν μεταξύ ἡμῶν; Ἄ! ἐὰν εἶνε ἀληθὲς ὅτι παντοῦ μὲ ἠκολούθησεν καὶ παντοῦ ἤμην ὑπὸ τὴν ἐπήρειάν σου, ἄπελθε ἐντεῦθεν καὶ ἔσο κκτηραμένη, διότι πάντως θὰ εἶται τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ!

Δὲν εἶμαι τὸ πνεῦμα οὔτε τοῦ κακοῦ, οὔτε τῆς θλίψεως, ἀπεκρίθη μετὰ μελαγχολίας· ἀλλὰ πέπρωται τοῖς ἀνθρώποις νὰ μὴ μὲ ἀναγνωρίσωσιν εἰμὴ ἄφ' οὗ μὲ χάσωσι, νὰ μὴ νοήσωσι τὴν ἀξίαν τῶν εὐεργετημάτων μου ἢ ὅταν δὲν θὰ εἶνε καιρὸς νὰ ἀπολαύσωσιν αὐτῶν. Φίλε, ὑπῆρξες ἀχάριστος ὡς καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀδελφῶν σου· Με κκτηροεῖς, καὶ σὲ συλλυποῦμαι. Μετὰ μίαν στιγμὴν θὰ μὲ ἀναγνωρίσης καὶ θὰ θελήσης τότε, καὶ μὲ θυσίαν τῶν ἐτῶν ἄτινα ὁ Θεὸς σοὶ ἐπιφυλάττει ἔτι, νὰ μὲ ἐπκνίδῃς μόνον μίαν ἡμέραν τοικύτην ὡς τὸ πρῶτον μὲ κρατηρήσῃς. Ἐρωτᾶς μετὰ πικρίας ποῦ εἰσὶ τὰ ἀγαθὰ ἄτινα σοὶ ὑπέσχεθην. Ἐφύλαξα πάσας μου τὰς ὑποσχέσεις· ἀλλὰ σὺ, περιεφρόνησας τοὺς θησαυροὺς οὓς ἀφειδῶς σοὶ παρέσχον, χωρὶς νὰ ἀπκνυθῶ, διὰ χειρὸς πάντοτε πλήρους. Ὡς διάδημα σοὶ ἐπέθεσα εἰς τὸ μέτωπον τὴν δροσερότητα, τὴν λάμπιν καὶ τὴν γαλήνην πρωΐας ἀνοίξεως· ὡς ἀκολουθίαν σοὶ παρέσχον, τὸν ἔρωτα καὶ τὴν πίστιν, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν φρεναπάτην. Τὴν πτωχεῖαν σου τὴν κκτηστησα τόσῳ γελόεσσαν καὶ τόσῳ ὠραίαν, ὥστε πολλοὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν πλουσίων θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἀνταλλάξωσιν αὐτὴν ἀντὶ τῶν ἀνακτόρων καὶ τοῦ πλοῦτος των. Τὴν μοναξίαν σου τὴν κκτηρήσα διὰ γοητευτικῶν ὀνειρῶν. Τὴν ἀπελπισίαν σου τὴν κκτηστησα ἀγαπητὴν, καὶ ἠδυνήθηθαι νὰ σὲ μεθύω ἐκ τῶν δακρῶν σου εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε ἡ μεγαλειότης σου συμφορὰ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἶνε νὰ μὴ δύνασαι πλέον νὰ κλαίης.

Ὅταν ἐβόδιζες διήγειρον περὶ σὲ τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν εὐνοίαν, δὲν συνήντας ἢ φίλις βλέμματα καὶ ἀδελφικὰς χεῖρας· ὁ οὐρανὸς σοὶ ὑπεμειδία καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ γῆ ἠνθεῖ ὑπὸ τὰ βήματά σου. Ἀποκρίθητι καὶ σὺ τί ἔκαμες τὰ δῶρα τῆς ἐλευθεριότητός μου; Τί ἐφύλαξες ἐκ τῶν μεγαλοδωριῶν μου; ποῖα τῶν τόσων εὐδαιμονιῶν, ἃς ἔσπειρα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σου, σοὶ μένει; Ἐὰν οὐδὲν τούτων διεφύλαξες ἴσως ἐμὲ ὀφείλεις νὰ αἰτιᾶσαι; ἐὰν οὐδενὸς ἠδυνήθης νὰ ἀπολαύσῃς, ἐμὲ πρέπει νὰ κκτηροεῖς;

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας βραδεῖα λάμπις μὲ ἐφώτισεν. Ἡννόησα πέπλον ὅστις ἐπιπτεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ ἔμεινα ἐκπληκτος, βλέπων εὐκρινῶς ἐν τῇ ἰδίᾳ μου καρδίᾳ.

— Μεῖνον, ἄχ! μεῖνον, μὴν ἀπέλθῃς! ἀνέκραξα δι' ἰκετευτικῆς φωνῆς. Ἀπόδος μοὶ τὰ ἀγαθὰ ταῦτα ἄτινα παρεγνώρισα, οἱ ὀφθαλμοὶ μου διανοίγονται ὑπὸ τὸ ἀληθὲς φῶς. Ἀπόδος μοὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν φρεναπάτην, ἀπόδος μοὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα. Ἄς ἀγαπήσω μίαν μόνον ἡμέραν, ἃς πιστεύσω μίαν μόνον ὥραν, καί, ὀποικδήποτε καὶ ἂν εἶσαι θὰ σὲ εὐλογῶ θνήσκων.

— Φεῦ, εἶπεν, ἐγὼ θὰ ἀποθάνω. Καὶ δὲν τὸ βλέπεις; Παρατήρησόν με, πολὺ ὑπέρερα, εἶμαι ἡ σικὰ πλέον ἐμοῦ τῆς ἰδίας. Πρὸ πολλοῦ ἀγνωστον κακὸν μὲ κατατρώγει, διακροτική πνοὴ ἀπεξήρανε τὰ ὀστέα μου καὶ ἐστεῖρευσε ἐν τῶ κόλπῳ μου τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς. Τὸ αἷμα δὲν κυκλοφορεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ψαῦσον τὰς χεῖρας μου, θὰ αἰσθανθῆς τὸ παγερὸν τοῦ θανάτου ἔργος. Ἐν τούτοις, ἐὰν τὸ θέλεις, θὰ εἶχον ἔτι πρὸ ἐμοῦ μακρὰς ἡμέρας. Σὺ σκληρὸς μὲ κατέβλας προῶρος! Ἐξήντηλα τὰς δυνάμεις μου καὶ ἐμωλώπισα τοὺς πόδας μου ἀκολουθοῦσά σε. Ματαίως σοὶ ἐζήτουν χάριν. Βάδιζε, μοὶ ἀπῆντας, καὶ ἐπροχώρουν. Ἐβόδιζον ἐξηνητημένη, πνευστιῶσα, σγίζουσα τὴν ἐσθῆτά μου εἰς τὰς ἀκάνθας τῆς ὁδοῦ, κἀουσα τὸ πρόσωπόν μου ὑπὸ τὰ καύμακα τῆς μεσημβρίας. Δὲν μοὶ ἄρρινε τὸν χρόνον νὰ ἀναδήτω τὴν ὀσφύν μου καὶ νὰ ἀναλάβω τὰ ἄνθη τοῦ ὠχρῶ ἤδη στέμματός μου. Μάτην, ἐὰν θελκτικόν τι ἄστυλον συνητῶμεν, μυστηριώδη τινα ὄσιν, σοὶ ἔλεγον: Ἐδῶ εἶνε ἡ εὐτυχία! φίλε, ἐδῶ πρέπει νὰ στήσωμεν τὴν σκηνὴν μας; — Ἡκολούθησεν τὴν ἀπηνῆ ὁδόν σου καὶ μὲ ἔσυρες διὰ μέσου τῶν ἀγῶνων ἄμμων. Ἐρείσθης περιρρονήσεώς τινος! διεφύλαξες ἐν ὠρα θελήσῃς τὴν κεφαλήν μου; Ποσάκις ἐκαθέσθη ἀπκνυθῆ· κῆ, ἀποτεθαρρυσμένη, ἀποφρασιμένη νὰ σὲ ἐγκαταλείψω! Ἀλλὰ, ἀχάριστε, σὲ ἠγάπων, καὶ ὅτε ἐκτεπληγμένος δὲν μὲ ἔβλεπες πλησίον σου, ἐστρέφεσο καὶ μὲ ἐκάλεις διὰ τῆς χειρονομίας καὶ τῆς φωνῆς, ἠγειρόμην καὶ ἐπέτων ἐπὶ τῶν ἰχνῶν σου. Νῦν, ἀδύνατον, φίλε, δὲν ἀντέχω πλέον. Τὸ αἷμά μου σταματᾶ. τὸ βλέμμα μου θολοῦται, αἰ κνημαὶ μου κἀμπτονται. Ἄνοιξον τὰς ἀγκάλας σου, θλιψὸν με ἐπὶ τοῦ στήθους σου· ἐν τῇ καρδίᾳ σου ἔλαβον τὴν ζωὴν, ἐπὶ τῆς καρδίας σου ἠθέλησα νὰ ἀποθάνω.

— Δὲν θὰ ἀποθάνῃς! ἀνέκραξα ἀνοίγων τοὺς βραχιόνάς μου διὰ νὰ τὴν δεχθῶ, ἀλλὰ παράδοξον πλάσμα, ὀμίλει, τίς εἰσὶ λοιπόν;

— Δὲν εἶμαι πλέον, ἀπεκρίθη ἡμην ἡ νεότης σου!...

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἠθέλησα νὰ τὴν περιπτυχθῶ, ἀλλ' εἶχεν ἤδη ἐξαφανισθῆ, καὶ κρατηρήσα εἰς τὴν θέσιν της ἄνθη τινα μακρὰντα, πεσόντα ἐκ τῆς κεφαλῆς της· τὰ συνέλεξα πάντῃ μὴ εὐρών, οὔτε ἐν μετὰξὺ αὐτῶν ὅπερ νὰ διεφύλακτεν εὐωδίαν τινα.

(Ἐκ τῶν τοῦ Jules Sandeau)

N. Θ. Ἀνδρεάδης

ΦΥΣΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΒΟΑΣ

Οι μεγάλοι βόαι υπήρξαν πάντοτε ζωηρόν αντι-κείμενον περιεργείας, ένεκα τούτου λαμβάνομεν και ήμεεις άφορμήν να είπωμεν όλίγα τινά.

Διότι, οι μεγάλοι βόαι, καιίτοι σερώνονται τοϋ ίου, είνε έν τούτοις έπικινδυνότατοι, ένεκα τής δυνά-μεως και τής ευκίνησιός των. Προσβάλλουσι και κα-ταδιώκουσι τὸ θύμα των, όπόταν κρίνωσιν ότι δύναν-ται να τὸ καταθλάσωσιν, άλλως ή πανουργία των χρησιμεύει ως μέσον. Έγκρηπτόμενοι υπό τήν χλόην, κρεμάμενοι επί των δένδρων εις τών όποιών τούς κλάδους περιπλέκονται, ή κάλλιον, εισδύοντα υπό τὰ ύδατα, τὰ τέρατα ταύτα, περιμένουσιν, έν τή ένεδρῃ, επί τής όχθης δηλαδὴ τών πηγών ή εις τι διαβατικόν μέρος, τήν διάβασιν θύματος. Έφορμῶσι τότε επ' αὐτοϋ, τὸ περιβάλλουσι, τὸ καταπιέζουσι διὰ τών έλικοειδών σπειρών των, συντριβουσιν, οὕτως είπειν, τὸ σῶμα, τὸ όποτον κατόπιν καταπίουσι, άνεξαρτήτως τοϋ μεγέθους του, χάρις εις τήν μεγίστην τάνωσιν τών νεύρων τήν όποιαν δύνανται να λάβωσιν αί σια γόνες των.

Ένίοτε εκ τύχης, συνέβη να ἴδωσι τούς βόας κατά τήν έπιμοχθον έργασίαν τοϋ καταβροχθισμού θύμα-τος, και τότε εύκολον είνε να τούς φονεύσωσι, διότι δέν δύνανται οὔτε να φύγωσιν, οὔτε να άρῆτω-σιν εκείνο διὰ τὸ όποτον άναγκάζονται να παραμορ-φωθώσιν. Άπνυδηκῶς εκ τοϋ πολλοϋ δείπνου ὁ ύ-περμεγέθης όφις, περισυτέλλεται εις τούς μονήρεις τόπους, ένθα διαμένει σχεδόν ακίνητος, και περιμένει τήν έντελῆ πέψιν τοϋ στομάχου του. Άνωφελές είνε να είπωμεν, ότι οι βόαι εκβάλλουσι ειδός τι σηπε-δόνος διαρκούσης τής όποιας εκφέρουσι δυσώδη θ-σμήν' διὰ τοϋ κρέατός των, τὸ όποτον έχουσι ως λαμπρόν φαγητόν, τρέφονται μερικαί άγριαι φυλαί.

Τὰ έρπετά τοϋ είδους τούτου, είνε τὰ μεγαλει-τερα εξ ὄσων υπάρχουν, και, λέγεται, ότι παρετή-ρησάν τινα εξ αὐτῶν έχοντα περισσότερον τών πεν-τήκοντα ποδῶν μήκος, και τὸ σῶμα των υπέρ τούς δύο πόδας περιφέρειαν. Όταν έρπουσι διὰ μέσου τών ξηρῶν χόρτων και θάμνων, κυρτοῦσιν αὐτούς άφί-νοντες τὸ ἔχνος μακρῆς δοκοϋ, τήν όποιαν ήθελε τις σύρει μετά δυνάμεως.

Αὐτόπαι θεαταί περιηγηταί τινες μαρτυροῦσιν ότι ειδον βόας φονεύοντας και καταβροχθίζοντας βούβα-λον. «Τὸν είδομεν, λέγουσιν, να έφορμῆξ επί τοϋ εκ-φοβισμένου ζώου και να τὸ περιβάλλῃ διὰ τών μεγά-λων έλιγμῶν του. Είς εκάστην περιβολήν ήκούομεν να τρίζωσι τὰ όστᾶ τοϋ βουβάλου τὰ όποτα μετ' όλίγον συνετριβήσαν ως εκείνα κακούργου επί τοϋ τροχαντή-ρος, και ὅλον τὸ σῶμα του δέν παρουσιάζεν ειμῆ άμορ-φον ὄγκον. Τότε τὸ τέρας έρπον ανέλυξε τὰς πτυχάς του και προητοιμάσθη να καταβροχθίσῃ τὸ θύμα του. Διὰ να διευκολύνῃ τήν καταβροχθίσιν, έγλυψεν ὄλον τὸ σῶμα του, τὸ εκάλυψε διὰ γλοιώδους σιέλου και κατέκοπεν εκείνο τὸ μέρος, τὸ όποτον παρουσιάζεν εις αὐτόν τήν έλαχίστην αντίστασιν.»

Πλεῖστοι διαφωνοῦσι καθ' ὅσον άφορᾷ τούς κιν-

δύνους τούς όποιους οι βόαι δύνανται να επιφέρω-σιν εις τὸν άνθρωπον. Ολλανδός ναύτης άφηγεταί, ότι έν έτει 1799 εις συνάδελφός του άπωλέσθη εις μικρῶν απόστασιν τής νήσου Celebes υπό τών κα-ταπιέσεων ενός τών όφρων τούτων όστις τὸν ήρπασεν από τοϋ επικαρπίου τής δεξιᾶς χειρὸς και περιετυ-λίχθη περίξ τής κεφαλῆς, τοϋ λαιμοϋ, τοϋ στή-θους και τών μηρῶν του. Φυσιοδίφαι τινές ύποστη-ρίζουσιν ότι οι όφρις οὔτοι δέν είνε διὰ τὸν άθρω-πον έπικινδυνότατοι: έχθροί. «Τί δύναται, λέγου-σιν, ή θηριώδης δύνκμις ενός ήλιθίου έρπετοϋ απέ-ναντι τής ευφυίας τοϋ ανθρώπου και τών όπλων του; Έπειτα, τὸ έρπετόν τοῦτο ζῆ έντός τών δασῶν ή έντός τών βάλτων ὅπου δέν τὸ διώκουσιν άνευ προ-φυλάξεως και άμυντικοϋ μέσου.» Έάν άντείπῃ τις εις ταύτα δέν καταστρέφει τήν ισχύν τοϋ γεγονότος.

Είπωμεν άνωτέρω ότι οι Ἴνδοι τρώγουσι τὸ κρέας τοϋ βόα' επιπροσθέτομεν ότι τὸ άρτίως άφαιρεθὲν δέρμα του, παρέχει εκπληκτικὰς ὤφελείας εις τινας άσθενείας. Η νεωτέρη βιομηχανία χρησιμοποιεῖ τὸ δέρμα τοῦτο κατασκευάζουσα εξ αὐτοϋ διάφορα ύπο-δήματα, κτλ. κτλ.

Ο βρασιλεύς οὔτος τών έρπετῶν εύρίσκειται, κατά τι διάφορος, εις τὰ θερμὰ μέρη τής Ἄμερικής, τής Ἀσίας και τής Ἀφρικής. Ητο γνωστός από τών άρχαιοτάτων χρόνων, διότι αναφέρεται έν πολλοῖς άρχαίοις συγγραφεῦσι γενόμενος θέμα διαφόρων μύ-θων' μεταξὺ τών άλλων αναφέρεται και έν τῷ τοϋ Λαοκόωνος. — Μία λεπτομέρεια ήτις, δέν πρέπει να λησμονηθῆ ως πρὸς τὸν βόαν είνε, ότι δηλαδὴ τὸ κο-λοσσαίον τοῦτο δν γεννᾶται εξ ὄσῳ μήκους μόνον δύο ή τριῶν δακτύλων, και ότι συχνάκις αποθνήσκει υπό τραύματος μικροϋ εντόμου.

Τῷ ὄντι, κατά τήν ὥραν τής πέψεως τοϋ φαγητοϋ του, μυριάδες μυρμηκῶν καταβροχθίζουσι τούς όφ-θαλμούς του καθῶς και τὰ λοιπὰ μέλη του.

Παῦλος Σ. Οικονόμος.

Έάν ένεπιστεῦθῃς μυστικόν τι εις γυναίκα, είνε τὸ αὐτό, ως να έρριψῃς ξυλάριον εις άστατον κύμα, όπερ τέλος μίαν ήμέραν θά έμέτῃ αὐτὸ εις ακτήν τινα.

ΟΛΟΙ ΙΑΤΡΟΙ!

Πολύ συχνά ὁ θεράπων ιατρός και ἰλίως οικογε-νείας ὅπως πρέπει εύρίσκειται εις τήν δυσάρεστον θέ-σιν να δεχθῆ ως ψυχρολουσίαν κατά κέφαλα τήν εξῆς έρώτησιν:

— Μά, ιατρέ, από τί πάσχει ή κόρη μας;

— Άπό ύστερο-έπιληπτοειδείς παροξυσμούς, ά-παντᾷ ὁ δυσχερῶν άσκληπιάδης φρονῶν ότι ύπε-ξέφυγε τήν αἰώνιον και σκληροτέρην δοκιμασίαν. Πλὴν υπελόγισε, κατά τὸ δὴ λεγόμενον, χωρίς τὸν ξενοδόχον, διότι ὁ ξενοδόχος, όστις έν τῇ προκειμένη περιπτώσει αντιπροσωπεύεται υπό τής άγαθῆς μη-τρὸς, σπεύδει να προσθέσῃ.

— Και τί έστί, ιατρέ, ύστερο-έπιληπτοειδής πα-ροξυσμός;

Ἴδου ὁ σκόπελος: πείσετε τήν άλλως τε καλήν

οικοκυρῶν, πολύτιμον σύζυγον και τρυφερῶν μητέρα, ότι δέν είνε δυνατόν έντός μιᾶς στιγμῆς να εκμῆθῃ ὀλόκληρον τήν ιατρικήν, διότι πρὸς κατανόησιν τής εις τήν έρώτησιν άρμοζούσης άπαντήσεως άπαιτεῖται, οὔτε ὀλιγώτερον, οὔτε περισσότερο, ὀλόκληρος σειρά γνώσεων και μόνον ή καλή κἀγαθὴ μήτηρ οὐδέ φαν-τάζεται τι πρὸς κτήσιν τούτων άπαιτεῖται. Έν τού-τοις άναμένει πάντοτε τήν εις τήν έρώτησιν αὐτῆς άπάντησιν' τί; δέν πρέπει να γνωρίζῃ αὐτὴ από τί πάσχει ή προσφιλῆς αὐτῆς κόρη; Και ενδιαφέρεται λοιπόν περισσότερο ὁ ιατρός διὰ τήν πολύτιμον ύ-ποπρῆξιν ὡστε εὔαισθητῶτα ν' άποκρύπτῃ πᾶν ὅ,τι γνωρίζει περι τής καταστάσεως τής άσθενούς;

Και ἴδου ὁ ιατρός, εάν ή μάλιστα νέος, διότι οι γεροντότεροι, κεκτημένοι τὸ κύρος αὐτῶν, κόπτουσι τὰς τοιούτου είδους κουβέντας ὅχι με τὸ μέλι, αλλά με τὸ πιπέρι, άφίεται εις χείμαρρον εύγλωττίας, εκ-θέτει σειράν θεωριῶν τήν μίαν δυσκαταληπτοτέρην τής άλλης και τὸ συμπέρασμα είνε διὰ τήν άκούου-σαν ὅτι... ή κόρη αὐτῆς είνε άσθενής.

Ἐρχέτον κέρδος, μά τήν αλήθειαν' αλλά πῶς είνε δυνατόν να γίνῃ άλλως άφ' οὔ έγκειται εις τήν άν-θρώπινον ματαιότητα ν' άρέσκηται περισσότερο εις ὅ,τι κατανοεῖ ὀλιγώτερον. Και δέν ήτο προτιμότερον άντι ματαιοπονίας τὰ μάλα ένοχλητικῆς να ζήτη-θῶσιν ακριβεῖς ὁδηγίαί περι τής εκτελέσεως τών δο-θεισῶν διαταγῶν; τὸ τοιοῦτο και εύκολώτερον ήτο και αποτελεσματικώτερον άπέβχινεν' άλλ' ακριβῶς διὰ τοῦτο και παραμελεῖται ή πεπατημένη αὐτῆ ὁδός. Και δέν άρκεῖ τοῦτο, άλλ' έχομεν και τὰς μι-κρὰς θεωρίας άρρώστων τε και τών περι αὐτούς. «Καλὰ τὸ εἶπα εἶνῳ, ανακράζει ή μάμμη' είνε άερικό, δέν είνε έτσι, ιατρέ;» «Καλὲ ὄχι, έστάθηκε τὸ αἷμα, προστίθησι σοβαρῶς ὁ πάππος, δέν βλέπεις ότι εκο-κίνησεν ή άκρα τής μύτης τοϋ κοριτσιοῦ;»

Και μή νομίση τις ότι από σκοποϋ έξογκοῦμεν τὰ πράγματα. Η Ἰατρική ένεκα τοϋ έμπειρικοϋ εις τὰ πολλὰ τών θεραπευτικῶν αὐτῆς μέσων, όπερ κατά σκληρῶν τής τύχης ειρωνείαν και τήν ανακάλυψιν αὐτῶν έστιν ότι εις άνεπιστήμονας ὀφείλουσι, τοσοῦτον θεωρεῖται γνώσις δημόδης ὡστε από τών κατατά-των μέχρι τών άνωτάτων στρωμάτων τής κοινωνίας δέν υπάρχει άτομον, μη ιατρός, έννοεῖται, μη δικαιο-λογοῦν πληρέστατα τὸ τοϋ Θεουκιδίδου ἀμαθίῃ θράτος. Διότι είνε ακαδημαϊκῶς φαντάζεται ότι γνω-ρίζει καλῶς διατὶ και πῶς τὸ τέκνον αὐτοϋ πάσχει φυματώδη μνηνιγγίτιδα. Δέν λέγομεν ότι και ὁ ύπο-δηματοποιός δέν έχει τὰς αὐτὰς αξιώσεις, άλλ' επί τέλους ὁ τελευταίος οὔτος είνε κᾶπως συγγνωστός διότι άγνοεῖ τί έστί επιστημονική γνώσις.

Άφ' έτέρου δὲ μεγάλως παραβλάπτει τήν ιατρικήν και ὁ τὰ μάλα διαδεδομένος παραλογισμός, ὁ κύρους αξιωματικός αξιωθεῖς παρὰ τοῖς πολλοῖς και όστις με-γαλοπρεπέστερος άποβαίνει υπό τὸ Ῥωμαϊκὸν αὐτοϋ ένδυμα Post hoc ergo propter hoc, (μετὰ τοῦτο άρα και διὰ τοῦτο). Διότι ὁ καῖς έπαθε σπασμούς μετὰ τήν ανέωξιν τῆς θύρας, άρα έπαθε τούς σπασμούς και διότι ήνεώχθη ή θύρα, και έν τούτοις ή έπι-σταμένη ιατρική εξέτασις αποδεικνυσιν ότι αίτία τοϋ κακοῦ τυγχάνει βελόνη βθεῖως κατά σύμπτωσιν έμπαρεῖσα εις τὸ δέρμα τοϋ παιδός. Άποθνήσκει τις εκ ῥήξεως άνευρύσματος τής άορτῆς (είνε εύχαριστή-μένοι οι ιατροπορευόμενοι;) μετὰ τήν πόσιν ὀλίγῳ

καθαρῷ ὕδατος, άρα άπέθανε και διότι έπιε τὸ ὕδωρ.

Βλέπομεν λοιπόν εκ τών ὀλίγων τούτων, ίνα επί τέλους φθάσωμεν εις τὸ συμπέρασμα τοϋ λόγου ήμῶν, ότι και αἱ αξιώσεις ιατρικῶν γνώσεων άνευ οὔδεμιᾶς έπιστημονικῆς βάσεως και αἱ εις άτοπον άπαγωγαί ένεκα έσφακλμένης εκ τών προτέρων ιδέας μεγάλως δύνανται να βλάψωσι και τὸν πάσχοντα σωματικῶς και τούς περι αὐτόν ήθικῶς. Είνε άρα προτιμότερον, άφ' οὔ ένεπιστεῦθημεν εις ένα ή πολλούς έπιστήμο-νας τὰ τής ζωῆς και υγείας ήμῶν τε και τών οικείων ήμῶν, ν' άφρίνωμεν τούτους να ένεργῶσιν ακούλτως άρκούμενοι εις ὅ,τι οὔτοι εύρίσκοσι κατάλληλον να εξηγήσωσιν ήμῖν και ακολουθοῦντες μετ' εύλαθείας τὰς παραγγελίας αὐτῶν, χωρίς ποτέ να λησμονῶμεν ότι άφ' οὔ είνε ήμῖν αδύνατον να κατασκευάσωμεν τὰ ύποδήματα ήμῶν χωρίς να ὄμεν ύποδηματοποιοί, είνε έπίσης αδύνατον να ιατρευθῶμεν τινα μη ιατροῖ ὄντες, διὰ τὸν άπλοῦστατον λόγον διότι δέν έδιδά-χθημεν τήν ιατρικήν.

Έν Καίρω τῇ 17 Μαρτίου 1887

N. A. Πίστης

Η ΚΝΙΔΗ

Η κνίδη (κοιν. τσουκνίδα), τὸ εὔτελές τοῦτο φυτόν, όπερ μόλις ήξιώθη μικρῆς τινος θέσεως έν τῇ Ἄνθολογίᾳ τοϋ έρωτος, τίς ήθελε φαντασθῆ ότι έχει τήν ιδιαιτέραν ιστορίαν της και ότι είνε και αὐτὴ έν εκ τών πεπτωκότων μεγαλείων; Έν Εὐ-ρώπῃ και άλλις χώραις ὀλίγον καλλιεργεῖται τήν σήμεραν, αλλά πρὸ δύο περὶ τοϋ εκατονταετηρίδων, καθῶ αναφέρει Ἄγγλος συγγραφεύς, μεγάλως εξετι-μάτο ως χρησιμώτατον φυτόν. Έν τινι ιατρικῇ πραγ-ματείᾳ τοϋ ΙΕ' αἰῶνος, ίκαναί άφιεροῦνται σελίδες εις τήν περιγραφήν τών θεραπευτικῶν αὐτῆς ιδιοτή-των. Αναφέρεται, ότι έχρησίμωσεν εις τροφήν άν-θρώπων κατά τινα έν Ἰρλανδίᾳ λιμόν. Έν Ρωσίᾳ, Σουηδίᾳ και Ὀλλανδίᾳ θεοζομένη εξηκρίνετο και έχρησίμωσεν εις τροφήν τών άγελάδων, αἵτινες πα-ρήγον γάλα άφθονώτερον και καλλίτερον, καιίτοι τὰ ζῶα ταύτα δέν τολμῶσι να φάγωσιν εξ αὐτῆς, ένόσφ είνε χλωρά. Έν Kamchatka κατασκευάζουσι σχοινία εξ αὐτῆς, έν Γαλλίᾳ χάρτην, έν δὲ τῇ Κίνᾳ και τῇ Ἰνδικῇ ὕφασματα. Είς πολλὰς χώρας κατασκευάσθη-σαν εξ αὐτῆς λεπτὰ ὕφασματα παραπλήσια πρὸς τὰ εκ λίνου, τοῦτο δὲ μαρτυρεῖται και εκ τοϋ γερμανι-κοῦ ὀνόματος τῆς μουσελίνας, σημαίνοντος κυρίως: ὕφαντα εκ κνίδης (γερμ. nessel-tuch). Ότε ή χρῆσις τοϋ βράμβρακος εισήχθη εις τὰ ὕφαντουργεῖα, ή τῆς κνίδης εκλιποῦσα έλησμονήθη σχεδόν έντελῶς, ὅτε ὁ δόκτωρ Reuleaux, λαβὼν άφορμήν εκ τινος άμερικα-νικῆς Έκθέσεως προϊόντων, έπέστησεν τήν κοινήν προσοχήν επί τῆς σπουδαιότητος αὐτῆς. Γερμανίς τις, ή κυρία Rüssler-Sade, ανέλαθεν άμέσως τήν ύπο-στήριξιν αὐτῆς και κατέδειξε τήν εύχέρειαν μεθ' ής τὸ φυτόν τοῦτο καλλιεργεῖται και τήν εις τήν νημα-τουργίαν χρησιμότητα αὐτοϋ. Πολλοί δὲ έκτοτε συμ-πατριῶται αὐτῆς και άλλοι εύρωπαῖοι έπεδότησαν εις τήν καλλιέργειαν αὐτῆς, έν δὲ τῇ Ὀλλανδίᾳ έσχη-ματίσθη Ἐταιρία πρὸς καλλιέργειαν τῆς έν Ἰάβᾳ κνίδης μετὰ κεφαλαίου τριῶν εκατομμυρίων φιορινίων.

Νικόλ. Λεώνης.

ΡΟΖΑ ΡΟΖΙΕ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

ΙΕ΄.

— Νὰ σ' ἀφήσω νὰ πᾶς εἰς Παρισίους ; Ὁλομόναχον ; Ποτέ ! ἐκραύγασεν ἡ κυρία Βρούν ὅτε, ὀκτῶ ἡμέρας ἀργότερον, ὁ Μαρσέλ τῆ εἶπεν, ὅτι ἐμελλε νὰ τὴν ἀφήσῃ ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας.

— Μὰ, ψυχὴ μου, αἱ διοικητικαὶ ὑπηρεσίαι . . .

— Κολοκύθια ! Δὲν ὑπάρχουν διοικητικαὶ ὑπηρεσίαι αἱ ὁποῖαι νὰ ἐμποδίζουσιν μιὰ γυναῖκα νὰ συνοδεύσῃ τὸν σύζυγόν της εἰς Παρισίους ! Ἡ θάρρα κ' ἐγὼ μαζύ σου, ἡ δὲν πᾶς πουθενά ! Ἐν' ἀπὸ τὰ δύο. Μάλιστα, τώρα ποῦ ἔχω ἀνάγκη κ' ἀπὸ "να καπέλλο!

Ὁ Μαρσέλ ἀνεμνήσθη, ὅτι ὁ Ἄνδρὲ τὸν εἶχε συμβουλευσεὶ νὰ φέρῃ ἓνα πῖλον, καὶ ἐθαύμασε τὴν μηχανικὴν προορατικότητά τοῦ φίλου του· ἀλλ' ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων καθίστατο ἐπικίνδυνος, καθότι τόσο καλῶς ἐγνώριζε τὴν σύζυγόν του, ὥστε ἦτο βέβαιος, ὅτι πανταχοῦ θὰ τὸν ἐσυνώδευε, ἐκτὸς ἂν τὸν περιέμενεν ἐντὸς ἀγοραίας ἀμάξης πρὸ τῆς θύρας τῶν ὑπουργῶν, ὡς τὸ εἶχε κάμει ἐν πολλαῖς περιστάσεσι. Θὰ ὑπερεούτο ἐπομένως, πρὸς δικαιολόγησιν τοῦ ταξιδίου του, νὰ κάμῃ ὑποθετικὰς καὶ ἀνωφελεῖς ἐπισκέψεις ἐν τοῖς ὑπουργείοις, νὰ ἐρωτᾷ παραδείγματος χάριν, τοὺς κεκηνοτάς θυρωροὺς τὸ ὄνομα φανταστικῶν ὑπαλλήλων· νὰ χάνῃ δλόκληρα τέταρτα ὥρας ἐν τοῖς διαδρόμοις, ἐπὶ κινδύνῳ νὰ συλληφθῇ ὡς λωποδύτης, ἐνῶ ἡ κυρία Βρούν, ἀνυπομονοῦσα ἐν τῇ ἀμάξῃ, θὰ ἐκατηράτο τὴν βραδυτητα τῆς ἐπισήμου ἐθιμοταξίης. Καὶ, ἡ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡκιστα ἀστεία προσδοκία αὕτη, ἥτις ἐν τούτοις ἐφανέρου τὴν παρὰ τῷ Μαρσέλ μακρὰν συνήθειαν τῆς μακτικώσεως τῆς αὐστηροτάτης ἐπιτηρήσεως τῆς πιστῆς συζύγου του, δὲν ἦτο τίποτε πλὴν ποῦ θὰ παρήτει τὸ καλλίτερον ἡμισὺ του κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἢν ὄφειλε νὰ κάμῃ πρὸς τὴν Ρόζαν Ροζιέ ;

Ὁ Μαρσέλ Βρούν, εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐρωτήσεως ταύτης, ἀπηύθυνε νοερὰν εὐχὴν πρὸς τοὺς ἰδρυτὰς τῶν τεσσάρων ἢ πέντε καταστημάτων τῶν νεωτερισμῶν οἵτινες, προβλέποντες ἀναμφιβόλως τὴν ἐν παρομοίᾳ ἀμηχανίᾳ περίστασιν τῶν συζύγων, ἐπεσώρευον ὑπὸ τὸν αὐτὸν θόλον πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ πωληθῇ ὑπὸ τὸν οὐρανόν, ἵνα καταστήσῃσι βραχυτάτας τὰς ἡμέρας εἰς τὰς τεθαμβωμένας ὠνητρίδας. Ἄλλοτε εἶχον τὸ Παλαιὸν Ροαγιαλ' ἀλλ' ἔκτοτε, ὡς πρὸς αὐτὸ, ἐκάμαμεν ἀληθῆ γιγαντιαία βήματα.

— Θὰ τὴν ἀφήσω εἰς τὸ Λούβρον ἢ εἰς τὸ Παλάσιον τῆς Εὐθηρίας, εἶπε κατὰ θυμόν· ἀλλὰ τί ἐξήγησιν νὰ τῆς δώσω ὕστερον ;

— Θάρθῃς μαζύ μου εἰς τὰ ἐμπορικά, αἶ ; εἶπεν ἡ κυρία Βρούν· γιὰτὶ ζῆρεις, ὅτι, χωρὶς ἐσένα, δὲν ἔμπορῶ νὰ ἀγοράσω τίποτε.

— Πολὺ καλὰ ! ἐσκέφθη ὁ Μαρσέλ, με εἰδοποιεῖ.

Βλέπομεν, εἶπεν ὑψηλοφώνως· ὕστερα, δὲν εἶναι ἀκόμη βέβαιον ὅτι θὰ ἀναχωρήσῃ.

— Τί κρῖμα ποῦ θὰ ἦταν ! ἀπεκρίθη ἡ σύζυγός του· πόσον ἤθελα νὰ πῆγαίνα εἰς Παρισίους, καὶ θὰ

φᾶμε εἰς τὸ ἐστιατόριον, αἶ ; Πόσον τ' ἀποστρέφομαί τὰ ξενοδοχεῖα.

— Ἐννοεῖται !
Ἐπὶ δύο ἡμέρας ὁ Βρούν προσεπάθει νὰ εὕρῃ μέσον ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν κυρίαν Βρούν νὰ τὸν συνοδεύσῃ, ἀλλ' οὐδὲν ἐπέτυχεν.

Καὶ τόσῳ μᾶλλον ἦτο στενοχωρημένος, καθόσον ὁ Ἀκριθὸς, ἐρωτηθεὶς ὡς πρὸς τὴν περιπλοκὴν τῶν προθέσεών των, καὶ ἀπεφάνθη, ληφθεῖσῶν ὑπ' ὄψει τῶν πρὸς τὴν ὠραίαν κωμωδὸν γνωστῶν αἰσθημάτων τῆς κυρίας Βρούν, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ρόζαν, ἐὰν ἡ κυρία Βρούν ἐπέμενε νὰ τὸν συνοδεύσῃ. Ὅθεν, ἐπειδὴ ὁ μόνος σκοπὸς τοῦ Μαρσέλ ἦτο νὰ ἴδῃ τὴν Ρόζαν, εἰς μεγάλην εὐρίσκατο οὗτος ἀμηχανίαν.

Ὁ Βρούν οὐδὲ κἄν ὑποπτεύετο, ὅτι προῦκειτο περὶ γάμου, ἀλλ' ἐπίστευεν εἰς ἐρωτικὸν τι πεῖσμα. Ὑποθέτων, ὅτι ὁ Ἀκριθὸς Ἄνδρὲ ἔστρεφεν αἰσθημάτων τοιαύτη, οἷα καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν νεάνίδα : κρῖμα ἰπποτικῆς λατρείας καὶ ἰδεώδους πόθου, ἐὰν αἱ δύο αὐτὰ λέξεις δύνανται νὰ συνδυασθῶσι, οὐδὲν τὸ ἐπίμεμπτον ἔβλεπε νὰ ὀμιλήσῃ περὶ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλῳ ἢ ττον ἕτερον, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ ἑαυτὸν παρὰ τῇ κωμωδίᾳ.

Τὸ πρὸς τὴν Ρόζαν πάθος του, τὸ ἀντικείμενον τῆς ζηλοτύπου μανίας τῆς κυρίας Βρούν, ἦτο μίξ τῶν ἡμιτροφερῶν καὶ ἡμισκωπτικῶν ἐκείνων κλίσεων, ἃς συνήτων συχνότατα ἐν ταῖς ἐπικρατίαις ἐν ἀναλόγοις περιστάσεσι. Ἦθελε λυπηθῆ προδίδων τὴν σύζυγόν του διὰ τὴν νεκρὰν ἠθοποιὸν, καὶ ἐὰν αὕτη εἶχε βίβει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπ' αὐτοῦ, ἐφάνη, ἐπ' ἀκριβὲς εἰπεῖν, λίαν τεταραγμένος ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ του, ἀλλὰ τὸ γράφειν στίχους διὰ τῆ Ρόζαν, φέρειν αὐτῇ ἀνθοδέσμας, φιλεῖν τὴν χεῖρα αὐτῆς, ὁμολογεῖν ὑψηλοφώνως τὴν λατρείαν του πᾶντα ταῦτα ἦσαν εὐχαρίστησις λαϊμάργου, σχεδὸν εἰπεῖν, λογίου, ἢν ὁ Βρούν δὲν ἤξευρε νὰ ἀρνηθῇ.

Ἄλλως τε, ἐπειδὴ ἐξ ἀπλῆς μόνον περιεργείας, ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἀκριθὸν καὶ τὴν Ρόζαν, παρεκινεῖτο, δὲν εἶχε καὶ πολλὴν ὀρεξίν ὅπως μεταβῇ εἰς Παρισίους· ἀλλ' ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ σύζυγός του ἀνεμινύετο εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν του, ἡ ἰδιοτροπία του αὕτη ἐγίνετο νόμος. Ἡ πρὸς τὴν Ρόζαν κλίσις του, λίαν διὰ τῆς ἀπομικρύνσεως κατευνασθεῖσα, ἀνεζωπυρώθη μετὰ νέας ζωηρότητος, ὡς παιδίον ἐν ὑπνῷ ἀναπαυθέν· μάλιστα δὲ, κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του, βαρυνόμενος νὰ σκέπτηται περὶ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ἀντικειμένου, ἔκαμεν διὰ τὴν νεκρὰν κωμωδοποιὸν ἐλεγεακούς στίχους, τρυφερωτάτους, καὶ ὅλως ἐνθουσιαστικούς :

Σὲν ἡ τύχη μὰς χωρίζει
καὶ τοὺς δύο μ' ἀπονιά,
καὶ νὰ βλέπω ἐμποδίζει
τῶν ἡματιῶν σου τὴ φωτιά,

Ἡ ὁποῖα μὲ τρελλαίνει
τίποτε δὲν θέλει πιά,
νὰ ἐλπίζῃ, ν' ἀναμένη
ἢ φτωχὴ μου ἢ καρδιά· κτλ.

Οἱ στίχοι δὲν ἤξιζον τίποτε· τὰ αἰσθημάτων ἦσαν ψευδῆ, ἢ ἐκφρασίς ὑπέρμετρος, αἱ δὲ ὁμοιοκαταληξίαι λίαν εὐτελεῖς, ἀλλὰ πρέπει νὰ συγχωρῶμεν καὶ τινὰς ἀδυναμίαις εἰς ποιητὴν ἠναγκασμένον νὰ διέρχηται τὰς μὲν ἡμέρας του ἐνώπιον διοικητικοῦ ἐγγράφου, τὰς δὲ ἐσπέρας του παρὰ τῆ πεζῆ πλὴν ἀγαπητῆ κυρίας Βρούν.

Οἱ στίχοι δὲν ἤρχοντο καλῶς. Ὁ Μαρσέλ τοὺς ἀντέγραψε καὶ τοὺς ἀνκντέγραψε δεκάκις ἐπὶ τέλους δ' ἔμεινεν εὐχαριστημένος, καὶ τοὺς ἔθεσεν ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ του, ἐπτυγμένους ἐν φακέλλῳ ἐφ' οὗ ἐγράφη : Τῆ Ρόζα Ροζιέ· κατόπιν περιέμενε τὴν κατὰλληλον στιγμὴν καὶ τὸ ἐστρεψε, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον.

Ὁ Ἄνδρὲ εἶχε γράψῃ πεντάκις ἢ ἑξάκις εἰς τὴν Ρόζαν, χωρὶς νὰ λάβῃ ἕτερον τι εἰμὴ κοινὰς τινὰς λέξεις, οὐδὲν ὑποσχόμενας. Διεκρίετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ ἴδιος, νὰ ὑπάγῃ νὰ τῆ διμλήσῃ· ἀλλ' ἐνδόμυχός τις φόβος μήπως εὐρεθῇ συντετριμμένος ὑπὸ τῆς κοινωνίας ἐν ἧ θὰ τὴν ἐβλεπε, ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. οὐς ἤθελε συνκντήσῃ περὶ αὐτὴν, τὸν ἐκράτει ἐν Σάρτρεισι.

Διὰ νὰ διασκηδίσῃ δὲ τὴν ἀνυπομονησίαν του ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, μετέβαινε, σχεδὸν καθ' ἑκάστην ἐσπέραν, παρὰ τῷ Λανγκλοᾷ, καὶ ἐκεῖ, οὐχὶ μακρὰν τοῦ λίκνου, ἐν ᾧ ἐκοιμᾶτο τὸ νήπιον, καὶ παρὰ τὴν τράπεζαν, εὕρισκε καθήμενας τὴν Κλαίρην καὶ τὴν Μαργάριταν κρατούσας ἐργόχειρα, προωρισμένα νὰ κοσμήσωσι τὸν ἀληθῆ αὐτὸν κύριον· γέλωτες χαρᾶς ἐπλήρουν τὴν αἴθουσαν ὅταν ἔστρεφον καὶ ἐπανεστρεφον ἐπὶ τῆς κεκλεισμένης πυγμῆς των μικρὰν τινὰ σκουρίτσιν, ἢ χιτωνίσκον με τὰς μικρὰς κομψὰς χειρίδας του.

Ὁ Ἄνδρὲ ἐτέρπετο ἐκ τῶν γελῶτων των καὶ κατεθέλετο ἐκ τῆς πρὸς τὸ μικρὸν αὐτὸ ὄν στοργῆς των, τὸ ὁποῖον μόνις ἤλθεν ἐν τῷ κόσμῳ προαπησχόλει τόσο τὴν οἰκογένειάν του. Οὐδέποτε ἔδωκε μεγάλην προσοχὴν εἰς τὰ παιδία, εὐρίσκων αὐτὰ ὀλίγου ἐνδιαφέροντος ἄξιζα, ἐφ' ὅσον δὲν ἔφθανον τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν· ἀλλ' ὁ νέος αὐτὸς πολίτης, ὃν τόσο περιεποιῶντο αἱ δύο νέαι γυναικες, ἐκίει πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ, καὶ ἐὰν εἶχε κακῶς κοιμηθεῖ, τοῦθ' ὅπερ ὁ Ἄνδρὲ, ἀνεγίνωσκεν, εὐθύς ὡς ἤρχετο, ἐν τοῖς καταπεπληγμένοις ὀρθαλμοῖς τῆς Μαργάριτας, τῷ ἤχετο ἐγκραδίως ὕπνον ἐλαφρὸν διὰ τὴν προσεχῆ μεταμεσημβρίαν, ὡς ἐὰν ὁ ὕπνος τοῦ μικροῦ Λανγκλοᾷ, εἶχε μεγάλην σπουδαιότητα εἰς τὴν διατήρησιν τῆς εὐρωπαϊκῆς ἰσορροπίας.

Ἐνίοτε ἐπεμέμφετο ἑαυτοῦ, ὡς χρονοτριβοῦντος εἰς τὰς ἀνοησίας ταύτας· ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ἐπέστρεψε παρὰ τῷ Λανγκλοᾷ, ἀμετατρέπτως προσελκόμενος ὑπὸ τοῦ ἐρωτικοῦ καὶ εἰρηρικοῦ θελήγητρου, ὅπερ ἐξεχέετο ἐκ τῆς εὐτυχούς αὐτῆς οἰκίας, θελήγητρου ἀρκετὰ ἰσχυροῦ καὶ διαδοτικοῦ ὅπως κατευάσῃ τὰς δεινὰς καὶ θλιβερὰς προλήψεις του.

Αἱ ἡμέραι διήρχοντο τοιοῦτοτρόπως, ὅτε πρῶτῶν τινὰ, ὁ Βρούν ἐκτύπησε μυστηριωδῶς τὸν κώδινα τῆς οἰκίας τοῦ νεκροῦ μηχανικοῦ, ὅστις ἠργάζετο πυρετωδῶς ἐπὶ πολυπλόκου σχεδίου.

— Εὐρηκα ! ἐψιθύρισε, προχωρῶν πρὸς τὸ γραφεῖον μεθ' ὅλων τῶν προφυλάξεων προδότη τοῦ μελοδράματος.

— Τί ; εἶπεν ὁ Ἄνδρὲ καταθέτων τὸ μολυβδοκόνδυλόν του

— Τὴν πρόφασιν, τὸ ταξιδί, τὴν φευγάλα ! Σὲ μιστὴ ὥρα φεύγω.

— Ἄ ! ἔκαμεν ὁ νεκρὸς φρικιάσας. Ἡ καρδιά του συνεστάλη ὡς ἐὰν ἔμελλε νὰ παύτῃ παλλομένη.

— Μάλιστα, στέλλομαι παρὰ τῆς διοικήσεως ἵνα ἐνεργήτῃ ἀνακρίσεις, ἀφορώσας τὴν μεταβίβασιν εἰς τὴν πόλιν μέρους γηπέδου ἀνήκοντος πρὸ τῆς Ἐπανα-

στάσεως εἰς τὴν μητρόπολιν ἥτις ἤδη ἀνακαλοῦται . . .

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ θεοῦ ! εἶπεν ὁ Ἄνδρὲ κινῶν ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας.

— Εἶναι μεγάλη ἡ φράσις, δὲν εἶν' ἔτσι ; Γι' αὐτὸ εἶναι καὶ καλὴ Ποτέ δὲν θὰ ἔμπορῆσῃ ἡ κυρία Βρούν νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ δλόκληρον.

— Σὲ στέλλουν πράγματι ; ἠρώτησεν ὁ ἀρετῆς μηχανικός.

Ὁ Βρούν ἀνέστειλε τοὺς ὤμους.

— Ἐκατάρθωσα νὰ με στείλουν, εἶπε, ἡ μᾶλλον σέλουμαι μόνος μου, ἀφοῦ ἀπὸ μένου προέρχεται ἡ διαταγή. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέρος τοῦ γηπέδου, ἐννοεῖς ὅτι...

— Δι' ἀγάπην Θεοῦ, εἶπεν ὁ Ἀκριθὸς ἀνυπομό- νως, μὴ χάνεις τὸν καιρὸν εἰς ἀνωφελεῖς λόγους. Θὰ πᾶς νὰ ἴδῃς τὴν Ρόζαν ;

— Ναι.

— Πότε θὰ ἐπιστρέψῃς ;

— Οὔτε γὰρ δὲν ξέρω. Μοῦ χρειάζονται τοῦλάχιστον σαράντα ὀκτῶ ὥρας διὰ τὰς ἀνακρίσεις.

— Τότε, γράψε μου.

— Οὐ ! ἔκαμεν ὁ Βρούν, τὰ γράμματα χάνονται.

— Τότε, τηλεγράρισέ μου ! ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Ἄνδρὲ ἠρεθισμένος.

— Πλῆγίως πως . . . αἶ ! Ἀλλὰ θὰ με καταλάβῃς ;

— Μεῖνε ἤσυχος ! εἶπεν ὁ μηχανικός, μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα. Καὶ τώρα, πῆγαίνα, δὲν θὰ προφθάσῃς τὸ τραῖνο.

— Ἄ ! μπᾶ ! Γι' ἄκουσε ἴδῳ, Ἄνδρὲ, τώρα σὲ λίγο, πέρασε ἀπ' τὴν γυναῖκά μου καὶ ρώτησέ την γιὰ μένα. Κάνε, τάχα, τὸν ἀνήξερο.

— Καλὰ.

Καὶ ἀπεχωρίθησαν ὁ Ἀκριθὸς εἶχε χιλίας παραγγελίας νὰ δώσῃ εἰς τὸν φίλον του, ἀλλὰ τοσοῦτον οὗτος εἶχεν ἐξαρθῆ ἐκ τῆς ιδέας τῆς φυγῆς, ὥστε αἱ προφορικαὶ ἐξηγήσεις ἦσαν ὅλως ἀνωφελεῖς· οὐδὲ λέξιν θὰ ἤκουε.

Ὁ Ἄνδρὲ ἔμεινε μόνος ἐν τῷ οἴκῳ του, συνεταλμένην ἔχων πάντοτε τὴν καρδίαν· ὅσον ὀλίγην πραγματικὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἂν τοῦ ἐνέπευσεν ὁ ἀπεσταλμένος του, οὗτος ἔμελλε πιθανῶς νὰ διαλευκάνῃ τὴν ὑπόθεσιν.

— Ἡ οὕτως ἢ ἄλλως, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ὁ νεανίας, πρέπει ἢ ὑπόθεσις αὕτη νὰ τελειώσῃ.

Δὲν ἔχρονοτριβήσεν ἐπὶ πολὺ ἐν ταῖς ἐρεθιστικαῖς σκέψεσιν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπανελάβε τὴν ἐργασίαν του, ἥτις μόνη παρηγορεῖ καὶ ἀναπαύει τὸ τεταραγμένον πνεῦμα. (Ἀκολουθεῖ.)

ΤΗ. ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ ΤΟΥ

Η ΑΓΑΘΟΤΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΗ ΕΙΣΙΟΥΤΑΙ

Ἐν ἀρχῇ, εἰδὲ ποτε ὁ Θεὸς προσερχόμενον αὐτῷ τοῦ κακοῦ τὸν ἄγγελον· — "Ἐπιθύμεις τὴν χάριν ;" — "Ὁχι", εἶπε τὸ κακὸν — "Τότε, τί ζητεῖς παρ' ἐμοῦ ;" — "Θεέ, ἀπεκρίθη ὁ κατὰμαυρος Ἰβλὶς· "Ἄς διαγωνισθῶμεν τίς τῶν δύο ἡμῶν θὰ δημιουργήσῃ τὸ ωραιότερον πλάσμα." — "Σύμφημι", εἶπε τὸ "Ὀν. — "Ἰδοῦ", ἀπήντησεν ὁ ἀντάρτης· "Ἐγὼ μὲν θὰ λάβω τὸ ἔργον σου καὶ θὰ τὸ μεταπλάσω, σὺ δὲ θὰ γονιμοποιήσῃς ὅ,τι μὲλλω νὰ σοὶ προσφέρω· ἑκάτερος ἡμῶν θέλει ἐμφυτῆσῃ τὸ πνεῦμά του ἐπὶ τοῦ πλάσματος, ὅπερ ὁ ἕτερος θὰ παραγάγῃ." — "Ἦστω· τί σοὶ χρειάζεται τὸ λέγειν", προσεῖπε περιφρονητικῶς τὸ "Ὀν. — "Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἵππου καὶ τῆς ἐλάφου τὰ κέρατα." — "Ἄδθε τα." — "Προτιμῶ τὰ τῆς ἀντιλόπης", ὑπέλαβε διατάζον τὸ σκότιον τέρας. — "Γπαγε, λάβε τα." Ὁ Ἰβλὶς εἶ-

σῆλθεν εἰς τὸ ἄντρον τοῦ κ' ἐσφυρηλάτει. Εἶτα ἤγειρε τὸ μέτωπον. — «Ἐτελείωσας ἤδη;» — «Ὁχι.» — «Ἔχεις ἀνάγκην ἄλλου τινός;» ἠρώτησε τὸ ὄν. — «Τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἐλέφαντος καὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ταύρου, αὐθέντα» — «Λάβε τα.» — Ζητῶ ἐπὶ πλέον», προσέθηκεν ὁ ἔρπων, «τὴν κοιλίαν τοῦ καρκίνου, τὰς σπείρας τοῦ ὄψεως, τὰς κνήμας τῆς καμήλου καὶ τοὺς πόδας τῆς στρουθοκαμήλου» — «Λάβε τα.» — «Ὡς ἡ μέλισσα ἐν τῇ κυψέλῃ τῆς, οὕτως ἀκούεται ἐντὸς τοῦ ἄδου περικινούμενος ὁ δαίμων, μεταφέρων τῆδε κάκεισε τοὺς σιδηροὺς ἄκμονάς του. Οὐδενὸς τὸ ὄμμα ἠδύνατο νὰ ἴδῃ, διὰ μέσου τοῦ νέφους, τί ἐπραττεν ἐκεῖνος ἐν τῷ βάθει τῆς ἀγνώστου ἀβύσσου. Αἴφνης, πρὸς τὸν Θεὸν ἀναβλέψας, «Δός μοι καὶ τὸ χρυσοῦ τὸ χρῶμα», ἀνέκραξεν ὠρούμενος ὁ ἴβλις. — «Λάβε το», εἶπε καὶ πάλιν ὁ Θεός. Γογγύζων, βέγγων ὡς σφαζόμενος βουῆ, ὁ δαίμων ἤρξατο πάλιν σφυρηλατῶν. Ἐτυπτε διὰ τοῦ κοπάνου, τῆς σφύρας τοῦ σφυρίου του, ὁλόκληρον δὲ τὸ φοβερὸν ἄντρον συνεταράσαστο· οἱ ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν σφυρῶν σπινθήρες ἀπετέλουν πυρκαϊάν· οἱ δύο του φλογεροὶ ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο ὡς δύο ἀνθρακες ἀνημμένοι ἐντὸς τῆς κεφαλῆς του· ἐμυκάτο· πῦρ ἐξερεύγνυτο ἐκ τῶν ῥωθῶν του, μεθ' οὗ πατάγου καὶ τὰ ὕδατα κατὰ τὴν πελοῦνην τοῦ ἔτους ὦραν, καθ' ἣν ὁ πελαργὸς μεθίσταται. — «Τί σοὶ χρειάζεται ἀκόμη», ἠρώτησεν αὐθις ὁ Θεός. — «Τῆς τίγρεις τοῦ ἄλλα.» — «Λάβε το». «Ἐχει καλῶς», εἶπεν ὁ ἴβλις, ὄρθιος ἐντὸς τοῦ ἡφαιστείου του. — «Ἐλθὲ νὰ φυσήσῃς μετ' ἐμοῦ», εἶπε πρὸς τὴν θύελλαν. Τὸ σπήλαιον ἐφλέγετο. Ὁ ἴβλις, ἰδρῶνων ἄφθονον ἰδρῶτα, ἔκυπτε, συνεστρέφετο, ὑπὸ τοὺς ζοφεροὺς δ' ἐκείνου θόλους δὲν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ ἢ ἀμυδρὸν κ' ἐρυθρόν τι πῶς, πορφυροῦν τὴν κατατομὴν τῆς μορφῆς τοῦ τερατώδους σφυρηλάτου· ἡ δὲ θύελλα ἐδοθήθη, καθὸ δαίμων καὶ αὐτή. — «Τί πλεῖστον θέλεις;» ἠρώτησε πάλιν τὸ ὄν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ὑπερτάτου στερεώματος· «Βίβει!» Καὶ ὁ μέγας παρίας, ὑψὼν τὴν παμμεγέθη βλοσυρὰν κεφαλὴν του· — «Τὸ στήθος τοῦ λέοντος καὶ τοῦ ἀετοῦ τὰς πτέρυγας,» ἀνέκραξε. Ὁ Θεός ἔρριψε καὶ πάλιν ἐκ τοῦ βάθους τῶν στοιχείων, ἄτινα διέπει, πρὸς τὸν ἀλαζόνα καὶ ἀνυπότακτον ἐργάτην καὶ τοῦ ἀετοῦ τὴν πτέρυγα καὶ τοῦ λέοντος τὰ στέρνα, καὶ ὁ δαίμων ἐπανέλαβε τὸ σκότιον ἔργόν του.

«Τί εἶδους ὕδραν κατεργάζεται ἄρα γες;» ἠρώτων οἱ ἀστέρες, τὸ δὲ σύμπαν ἀνέμενε περίφροντι, τεταραγμένον, κεχηνός, τὸν κολοσσὸν ὃν ἐμελλε νὰ γενήσῃ ὁ γίγας ἐκεῖνος.

Αἴφνης ἠκούσθη ἐντὸς τῆς ἐνταφείου σκοτίας τελευταίως τις ἀγῶν, ἐκπέμπων ὑστατον ῥόγγον· ἡ Αἴτινα, τὸ ἄγριον ἐργοστάσιον τοῦ καταράτου σιδηρουργοῦ ἀπήστραψεν· ὁ ὄροφος τοῦ ἄδου δισχίσθη, ἐντὸς δ' ὠχροῦ καὶ ὑπερφυοῦς σελαγισμοῦ ὠράθη ἀναπηδήσασα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἴβλις ἡ ἀκρίς. Ὁ φοβερός παράφρων, ὁ περωτός ἀλλὰ χυλὸς ἄγγελος, εἶδε τὸν δημιουργημά του καὶ δὲν ἠσχύνθη, διότι καὶ ἡ ἔκτρωσις τοῦ ἄδου εἶνε συνήθεια. Ἐπρόβαλε κατὰ το ἥμιον ἐκ τῆς αἰωνίας κατακόμβης καὶ σταυρώσας τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους, — «Ἡ σειρά σου, αὐθέντα!» ἀνέκραξεν εἰς τὸ ἄπειρον αὐθάδης καὶ καυχάζων. Καὶ ὁ πανοῦργος ἐκεῖνος, ὁ τολμήσας εἰς τὸν Θεὸν αὐτὸν νὰ στήσῃ τὰς παγίδας του, ἐπανέλαβε. — «Μοὶ ἔδωκας τὸν ἐλέφαντα καὶ τὴν στρουθοκαμήλον, τὸν ἵππον, τὸν ταύρον, τὴν τίγριν καὶ τὸν λέοντα, τὸν ἀετόν, τὴν κάμηλον καὶ τὸν ὄφιν· ἡ σειρά μου τώρα νὰ παράσχω τὴν ὕλην διὰ τὸ ἔργόν σου. Ἴδου πᾶν ὅ, τι ἔχω· σοὶ τῷ δίδω, λάβε.» Ὁ Θεός, καὶ τῶν κακῶν αὐτῶν ἐτάζων τοὺς νεφροὺς, ὥρεξε πρὸς τὸ ἔρθεος τὴν κατάφωτον μεγάλην του χεῖρα καὶ ὁ δαίμων ἔδωκεν αὐτῷ . . . τὴν ἀράχνην.

Ὁ Θεός ἔλαβε τὴν ἀράχνην καὶ ἔθετο αὐτὴν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βαράθρου, ὅπερ δὲν ἦτο εἰσέτι ὁ σήμερον γλαυκὸς οὐρανός. Ὁ Νους ἠτένιασε τὸ ζωῦφιον· ὁ φοβερός ὀφθαλμός του διέεχε τὸ αἰώνιον φῶς· τὸ δὲ τέρας, μικρὸν καὶ μόλις ὥς τι σημεῖον μέλαν φαινόμενον, ἐμεγαλύνθη τότε κ' ἐπεφάνη παμμεγέθεις σῶμα. Ὁ Θεός ἐξηκολούθη προσβλέπων αὐτὸ διὰ τοῦ ἠπίου βλέμματός του· παράδοξος ἦως ἐπλανήθη τότε ἐπὶ τῆς εἰδεχθοῦς ἐκείνης μορφῆς, ἡ ἀποτρόπαιος κοιλία μετεμορφώθη εἰς φωτοβόλον ὄγκον, αἱ δὲ κνήμαι, τοὺς κόμβους των εἰς τόσας χρυσαῆς σφαίρας μεταβαλοῦσαι, ἐξηπλώθησαν ἐν τῇ σκοτίᾳ εἰς μυρίας πυρίνας ἀκτίνας. Ὁ ἴβλις ἤγειρε τὴν κεφαλὴν· ὁ φρικαλέος στιγμήας, θαμβωθείς αἴφνης, ἐταπεινώσε τὸ μέτωπον ὑπὸ τὴν ἐπίχρυσον θόλον, διότι ὁ Θεός ἐκ τῆς ἀράχνης εἶχε τὸν ἥλιον πλάσει!

Ἐκ τῶν «Θρύλων» τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ.

Π. Ι. Τ.

Η 25 ΜΑΡΤΙΟΥ

(Ἀπλοῦν αὐτοσχεδίασμα τῆς ὥρας.)

Καὶ πάλιν ἔλαμψεν ἡ ἡμέρα
 εἰς τῆς Ἑλλάδος τὴν θείαν γῆν,
 Ὅτε τῆς δόξης τῆς τὸν ἀστέρα
 Ὁ Πλάστης στέλλει μίαν αὐγὴν.

Ἢ νῦς ὑπῆρξε μακρὰ, καὶ σκότος
 Σκότος ἠπλοῦτο παντοῦ βαθύ,
 Καὶ μάτην ἔλαμπε λεληθότως
 Φῶς εὐφύας, πρὶν ἢ σεσθῆ

Τὸ φῶς ἐκεῖνο τόσῃς εὐκλείας,
 Τῶν πάλαι χρόνων, ἦτο ὠχρόν,
 Σκότος ἐκάλυπτε τῆς δουλείας
 Τὴν γῆν τῆς δόξης· σκότος νεκρῶν.

Σκία θανάτου, τρόμου, καὶ φρίκης,
 Τότε σ' ἐσκόταζεν, ὦ Ἑλλάς.
 Ἄλλ' ὁ Θεός σου, Θεὸς τῆς νίκης
 Σ' ἐφρούρει πάντοτε, ὡς Παλλάς.

Μάτην οἱ τύρανοι δολοφόνου
 εἰς τὰς ἀλύσεις καὶ τὴν εἰρκτὴν
 Σ' ἔρριψαν ἄτιμοι! τόσοί πόνοι
 Φεῦ! δὲν πτοοῦσι ζωὴν φρικτὴν.

Ἄντλεις δυνάμεις εἰς πᾶσαν πάλην,
 Φλόξ πάσα βλέμματός σου ροπή,
 Κ' εἰς σκότος χυνεῖς λάμψιν μεγάλην,
 Ὡς μέσω νέφους ἡ ἀστραπή.

Σπινθὴρ ἀνάπτει καὶ σὲ φωτίζει
 Ἐν μέσῳ θεῖου πάλιν φωτός
 Κ' ἐλευθερία σὲ χαίρειτίζει
 Ἄντι δουλείας κονιορτός.

Κ' ἰδοὺ τῶν φώτων πάλιν ἐστία
 Κ' ἐλευθερίας εἶσαι φωστήρ,
 Ὁ Πλάστης θέλει νὰ εἶσαι θεῖα
 Εἰκὼν τοῦ κάλλους, δόξης ἀστήρ.

*Ἄν νέφος μέλαν ἐπισκοιάσῃ
 Τὸ φῶς ἀστέρος σου φωτεινοῦ,
 Τὸ φῶς σου πάλιν θὰ καταυγάσῃ
 Γλαυκῆς ἐκτάσεις τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡμέρα δόξης θὰ λάμψῃ πάλιν
 Ὅτε μὲ πτέρυγας κραταιάς,
 Θὰ δρέψῃς δάφνας εἰς νέαν πάλην
 Ὡς εἰς Μυκάλην καὶ Πλαταιάς.

Ἐκφωνηθὲν ἐν τῇ Μουσικῇ ἔσπεριδι τοῦ «Παρνασσού».
 Τῇ 25ῃ Μαρτίου 1887

Ὁρφεύς.

ΑΙΝΙΓΜΑ Θ'.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις καὶ τύραννος τὸ ἄλλο!
 τὸ σύνολόν μου ποιητῆς μὲ ὄνομα μεγάλο,

B. Γ. Β.

Λύσις Η' αἰνίγματος. — Καθῶς — Ἄθως — ὄως — ὤς.

Λύσις προβλήματος. —

	Ε	Ϛ	α
Μ	ί	ν	ω
Α	χ	ε	λ
Θ	ῆ	β	ο
	Ν	α	εἰ

Κυριώτατα Παροράματα.

Ἐν τῷ Ἴππολύτῳ καὶ Διανύρῳ, σελ. 60, στήλῃ 1η, στίχ. 24, ἀντὶ Λουκρητῶν καὶ Κορνηλίω, ἀνάγνωθι. Λουκρητῶν καὶ Κορνηλίω ἐν τῇ αὐτῇ στήλῃ, στίχ. 59 ἀντὶ ἀνάκρισις διετάχθη, ἀνάγκ. ἀνάκρισις διετέθηθη. Πάντα δὲ τὰ ἀνεφῆγε ἀνάγκ. ἀνεφῆγη.